

La victòria de Simone Biles

«No li calen més medalles per saber que ha guanyat. I és un triomf col·lectiu: ha saltat el mur per fer-nos millors»

"Odio el tennis amb un passió secreta i sempre ho he fet". La confessió d'Andre Agassi a Open -una biografia feta amb l'ajuda del premi Pulitzer J.R. Moehringer-, en què detallava la relació complicada amb l'esport del qual va arribar a ser número 1, va fer emergir el debat sobre la gestió de la pressió en l'esport professional. Agassi va arribar a l'elit empès per un pare obsessiu, decidit a treure suc al seu talent. I, situat a l'altar dels campions, va tastar la vulnerabilitat i la solitud, va caure al pou i es va haver d'aixecar, fins a trobar el propi camí. El nen del tennis rock'n'roll, imatge d'altivesa i modernitat, també va patir. Quan va posar nom i veu al malestar, amb la perspectiva de la maduresa i la distància que li permetia la retirada de la competició, es va sentir alliberat. Agassi, que no va ser el primer ni l'últim cas d'esportista angoixat, va relatar els dimonis que acompanyen l'alta exigència, testimoni que ha pavimentat el trajecte pel qual ara transiten altres professionals.

I els temps comencen a canviar, afortunadament, per trencar tabús. Com Agassi, Simon Biles ha percebut la pressió que va associada al temor de defraudar i ha tastat l'ansietat que implica cultivar la imatge de gimnasta perfecta, per l'auditoria constant de l'audiència global, cap de tant nombrosa com les que es congrega en uns Jocs Olímpics. "Hem de protegir els nostres cossos i ments, i no només fer el que el món espera que fem", va explicar Biles després de retirar-se del concurs general -primer ho va fer de la competició per equips i, després, de les proves individuals (<https://www.naciodigital.cat/noticia/222963/simone-biles-tambe-es-retira-de-la-competicio-individual-dels-jocs-olimpics>) - i admetre que lluitava per sentir-se bé. El seu és un problema de salut, de salut mental. Un impediment tan inhabilitant com el físic per rendir com hauria desitjat.

Biles ha estat a l'altura del moment. Perquè el seu discurs transparent no la fa més vulnerable sinó humana, que hauria de ser una accepció de la paraula perfecció. Escoltat d'una campiona olímpica, l'admissió pública de l'impacte que tenen les pors en l'esport d'elit també la converteix en un referent poderós per a companyes de generació i nous valors encara en formació. La gimnasta nord-americana mai va entendre com era compatible el seu patiment amb el fet d'haver-se convertit en la *nòvia d'Amèrica* arran de la irrupció en la cita olímpica de Rio de Janeiro. Un còctel d'amargor interior i felicitat col·lectiva que tenia desajustos. Després d'una infantesa difícil i els abusos patits durant l'etapa professional -a mans de Larry Nassar, el metge de l'equip olímpic de gimnàstica nord-americà-, la digestió de l'èxit i de l'exigència que acompanya els elogis no podia ser senzilla.

A Biles no li calen més medalles per saber que ha guanyat. I és un triomf col·lectiu: ha saltat el mur per fer-nos millors. El seu exemple va molt més enllà de l'esport.